

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Vita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

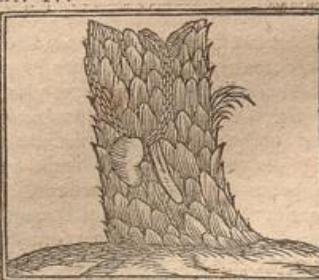
CONSLIUM. CAP. II.

A Tque hæc illa est bulla, quæ puerilis ingenuitatis insigne fuit: de qua multa suo diximus commentario. Quoniam vero cordis erat ejus figura, admonitos inde pueros volebant, ut frugalia semper confilia fecuti, corde præstare conarentur: Corculum enim veteres pro folerti & acuto dicebant. Et animæ partem rationis participem, Cor appellari solere dicit Adamantius. In hujusmodi significatum accipi locum illum Pauli, epistola ad Romanos: *Qui ostendunt opus legis scriptum in cordibus suis.* Quis enim putet quod dicit, *in cordibus,* in membro corporis quod Cor appellatur, tamquam in membrana aliqua legem scriptam intelligi? unde enim caro tantos prudentia sensus concipere vel ostentare posset? aut tanta memoria receptacula continere? Nam & quod divina literæ Cor Dei sæpe nominant, intelligendum ex eo arcanum illud Divina sapientia, quæ à Patre est: ut Psal. *Eruſavit Cor meum verbum bonum,* innuens filium ejus *Jesus Christum altæ illius sapientiae mysterio genitum.* Ita Eucherius.

VITA. CAP. III.

I Ta vero in consiliis significatum accipi Cor pierumque folet, ut humanæ etiam vita rationem præ ^{Paulo all.} Se ferat, quod ex perniciose auspicio Cæsar is exploratum. Ille enim quo primum die in sella aurea sed sit, & cum purpurea veste processit, valde consternatus est cum Spurina Atuspice suo, corde in extis Bovis opinio non invento: ajebat enim ille, vereri se, ne consilium & vita Cæsari deficeret: quodrum utrumque à corde proficiscitur. Nam Philosophorum omnium consensu, nullum animal sanguine præditum, sine corde & jecore inventur, qua de re quæstio magna inter eos tuit qui divinationis præcognitionem, ejusmodi profitebantur, potueritne hostia sine corde vivere, an ad tempus amiserit? quamquam Cæsar id elusisse fertur, audaciorique animo respondit latiora quæ ^{Hac à Plin.} neque pro ostento ducentum, si pecudi cor defuisset: quod quidem non semel, sed bis ei fa. lib. x. c. 79. critificant, quod meminit Plinius, accidit ut cor in extis non inveniretur. Neq; Cæsari tantum non inventu in hostiis, peractu vita tempus ostendit, sed & Helvio Pertinaci eo die, quo occisus est sacrificanti, negatur in hostia cor repertum; & cum id vellet, procurare, caput extorum non deprehendit. Et Theologi nostri secuti Prophetarum dictata, consilium in corde residere dicunt, in eoque agendo. Cum omnium radicem statuant, docente Domino, *in corde esse*, quod coinqua hominem: & ubi mundo corde, sacrae literæ habent, sinceras intelligent cogitationes. Quaque ratone consilii symbolum est, eadem pro illa intellectus parte, à qua regimur, figuratur, ut illud: *Quare cogitationes ascendunt in corda vestra* ascendent, dominantur, primum ita locum asciscunt sibi, ut vestra omnia consilia concilcent. Ita vero facit cor ad animam, quæ vita nostræ materia est, ut prisci vates illi ^{Hierom. c. 4.}

Sacerdotes Ægyptii cælum & terram diluvio liquefientes, exundationem quippe Nili, quæ tam à terra, quam à cælo esset, uti alibi disputatum, ostendere cum vellent, cordis simulacrum proponebant, cui lingua esset applicita: ex corde quidem Nilum ipsum intelligentes, qui sua potens vi affuentissimam humoris copiam è terra visceribus educeret, uti motus omnis à corde principium habeat. Sane illi, cordi totius corporis principatum, præfecturam, arbitriumque tribuant, ac perinde Nilum Ægypti dominum agnoscent: neque quicquam aliud eam esse, quam Niliacæ alluvionis uliginem profertur. Per linguam vero confluentes undecumque imbrum eluvies, quas eo quo plurimum

Cordis cum
Nilo con-
venientia.

intur.